

ČEHO VŠEHO JE SCHOPNÝ ČLOVĚK BEZ ŠPETKY STRACHU?
TO ZANEDLOUHO POCÍTÍ NA VLASTNÍ KŮŽI...

BEZE STRACHU

M. W. CRAVEN

THRILLER

**BEZE
STRACHU**

Copyright © M. W. Craven, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-5251-5 (pdf)

M. W. CRAVEN

BEZE STRACHU

přeložila Kristýna Kučerová

VENDETA

*Pro Joanne, která mi řekla,
že tuto knihu jí musím věnovat.*

PRVNÍ ČÁST

*Město
velkolepých
dálek*

— — —

Šest. Trošku mě tím urazili. Bylo to málo. Napadlo mě, že budou potřebovat větší loď. Tuhle hlášku z *Čelistí* pronese šerif ve chvíli, kdy poprvé spatří obrovského bílého žraloka. Zlidověla a používá se pro situace, kdy je protivník v přesile. Idiom. Jako když řeknete, že jste šťastní až na půdu. Anebo někomu místo štěstí popřejete, aby zlomil vaz. Takže když jsem si uvědomil, že jich je jenom šest, napadlo mě právě tohle: budou potřebovat větší loď.

Ale na druhou stranu, tohle bylo malé město a víc než šest jich asi dohromady nedali. Akci museli spustit rychle a určitě trochu zpanikařili. Jinak by sem přece neposílali strážníky z wayneského okresu, kteří jsou zvyklí tak akorát hlídat zátaras. Pravděpodobně se jim v telefonu ozval naléhavý rozkaz: „Zakročte hned, než zmizí. Nečekejte na posily. Co nejdřív vám pošleme všechno, co máme.“

Nejsem žádný obr – metr osmdesát a dvaosmdesát kilo –, ale blížili se ke mně, jako bych byl nějaký podezřelý odložený kufr. Vypadali vyděšeně, fakt. Nejspíš takový úkol plnili poprvé v životě. Možná právě proto žijí ve Wayne – aby se podobným akcím vyhnuli. Jednomu cukalo v koutku pravého oka. Určitě od nervů.

Ale vedli si dobře. Nevrhli se na mě, nekřičeli, nevydávali rozporuplné povely. Prošli barem, aniž by způsobili poprask. Všechno ztichlo. Barman dokonce vypnul muziku. Dívali se na mě. Všichni. Tomu jsem poslední dobou úplně odvykl. Obstoupili můj box a přitom se ani jeden druhému nepletli do cesty. Čekali. Nebyla v tom nenávist. Prostě policajti, co plní rozkaz. Kdybych předtím

nekoukal na televizi, patrně by mi vůbec nedošlo, že sem naběhli kvůli mně.

Trzení, že policajti se dělí na dobré a špatné, je hodně zjednodušené. Policajti mohou být stateční a zbabělí, čestní a zkorumpovaní, chytrí a hloupí. A to všechno zároveň, anebo taky vůbec. Abych si to ulehčil, nevěřím jim. Nevěřím nikomu. Proto jsem pořád naživu.

Ještě než jsem je uviděl, vykreslil jsem si v duchu několik scénářů. Ani jeden nebyl zrovna uspokojivý. Nedopadlo by to pro mě dobře, a pro ně už vůbec ne. Nakonec jsem využil matematiku: má-li člověk jen samé špatné možnosti, musí vybrat tu, která mu umožní přežít další den. Risk je zisk.

Než vkročím do neznámého města, vždycky se ujistím, že tam nevelí šerif jako z prvního filmu o Rambovi. Ten, co nesnášel tuláky.

Úřad šerifa okresu Wayne měl na starost dost velké území a funkci zastávala žena. Diane Longová. Měla dobrou pověst. Strážníci, kteří tu teď přede mnou stáli, byli ze silniční hlídky. Solidní, rozumní lidé. Žádní namakaní šilenci jako třeba v New Yorku, ale každodenní služba v okresech typu Wayne z nich udělala tvrdé a přízřusobivé policajty.

Zatím nikdo nepromluvil. Zbraně v rukou, ale spuštěné podél těla. Nebyl to pat, čekali na signál. Zád jim kryl týpek s výložkami seržanta. „Ted“, zavelel. Jako jeden muž zvedli pistole.

Dva měli v ruce taser X26. Černý a žlutý; pěkně hnusný. Z taseru vystřelí dvě šipky, které po kontaktu s oblečením nebo kůží vytvoří elektrický obvod. Bolí to jako prase. Naprosto vás to ochromí. Dosah je čtyři a půl metru a policajti stáli dva a půl metru ode mě. Ideální vzdálenost. Jenže já neměl v úmyslu nechat se paralyzovat.

Jediná žena ve skupině měla pušku a mířila mi na hrudník. Nedokázal jsem odhadnout, jaké v ní má náboje, ale intuice mi napovídala, že rána by nebyla smrtelná, nejspíš by mě jenom omráčila.

Na pořádnou modřinu by to ovšem stačilo, a kdybych zrovna stál, spadl bych na zadek. Kdysi jsem takovým nábojům říkal drtiče koulí. Jsou k ničemu, pokud se neurvete ze řetězu a nemíříte chlapi přímo na měkký přívěsek, protože dvoumetrového svalovce, navztekaného jako Hulk na steroidech, to na hrudníku sotva polechtá. Zato trefa do koulí...

Dostali rozkaz, ať mě přivedou živého.

Dobré znamení.

Seržant měl v ruce standardní policejní pistoli Glock. Seriózní policista se seriózní zbraní, náboje parabellum ráže devět milimetrů. Kdyby mě do hrudníku trefilo tohle, už bych nevstal. Název téhle munice pochází z latinského *para bellum*, což znamená *příprav se na válku*, a vždycky mi připadal trefný. Seržant měl silnou hrud', široká ramena a ostře řezanou čelist. Ústa stažená do ztuhlé grimasy. Upíral na mě kovově šedé oči, zatím netasil, ale ruku měl položenou na pistoli v rozepnutém pouzdře. Ačkoli jsem měl dojem, že dostal rozkaz, aby na mě nemířil, věděl jsem, že v případě ohrožení se ta ruka vymrští, jako by byla na dálkové ovládání. Chápal jsem jeho vztek. Dělal špinavou práci za někoho jiného, a přestože rozkaz přišel od federálů, neměl chuť nechat si svoje lidi zmasakrovat kvůli kreténovi, o kterém se poprvé doslechl před půl hodinou.

Seržant promluvil: „Mohl byste jít s námi, pane?“

„Budete potřebovat větší loď,“ opáčil jsem.

2

— — —
Hodinu předtím se všechno podělalo. Seděl jsem v hotelovém baru a popíjel čaj. Dobrý čaj. Hodně tříslovin, skoro v něm stála lžička. Mám německé příjmení – můj děda se do Států přistěhoval, když mu bylo čtyřicet, v šestačtyřicátém získal občanství, a protože Němci se tehdy netěšili velké oblibě, vypustil si z Königa přehlásku – ale máma je Angličanka a lásku k tomuto nápoji jsem nejspíš zdědil po ní. Mám rád i kafe, ale čaj mi chutná víc.

Hleděl jsem si svého. Snažil jsem se být nenápadný. Tak to dělám pořád. Hledím si svého a snažím se být nenápadný. Zpravidla se vyhýbám malým městům, kde pozornost vzbudí jakýkoli cizinec, jenomže tady zrovna probíhalo sympozium likvidátorů pojistných událostí. Na hromadné akci jsou všichni cizí, město je plné lidí a to je dobře. Davy mám rád. A umím je využít.

Potloukal jsem se po státě New York sem a tam. Měl jsem v úmyslu navštívit Chittenango, rodiště L. Franka Bauma, autora *Čaroděje ze země Oz*. Slyšel jsem, že tam mají chodníky natřené nažluto, a když člověk zrovna nemá nic lepšího na práci, proč by se na ně nezajel podívat? Nespěchal jsem a večer jsem se ocitl v městečku, které se jmenovalo Gosforth. Okres Wayne. Doufal jsem, že tam seženu něco teplého k snědku a třeba i levný pokoj na jednu noc. Už týden jsem spal venku, a ačkoli bylo teplo a já měl maličký stan, trocha pohodlí ještě nikdy nikoho nezabila. No jo, jsem dost zvláštní týpek.

Seděl jsem v hotelu U Čtyř borovic. Bar v lobby se podobal tisícům jiných; červená kožená křesílka a kulaté stolky. Pronikavý

smích, hodně testosteronu. Barman s obličejem posetým akné zrudně leštil sklenice hadrem, kterým předtím otřel stoly. Sedm televizních obrazovek se ztlumeným zvukem, na všech stejný baseballový zápas. Red Sox a Yankees na stadionu Fenway Park. Seděl jsem v boxu potaženém červenou umělou kůží. Myslím, že se tomu říká koženka. Prodává se ve velkých rolích a snadno se čistí. Dopíjel jsem čaj a pročítal jídelní lístek.

První kiks: barman mi na stůl položil misku arašídů.

Někde jsem četl, že v jedné misce barových oříšků najdete více než sto jedinečných vzorků moči od lidí, mužů i žen, kteří si na záchodě nemyjí ruce. Jiná studie to sice vyvracela, ale pro změnu tvrdila, že více než čtyřicet procent ledových kostek obsahuje koliformní bakterie. Ty pocházejí z lidských výkalů. V hospodě jsem oříšek nevzal do pusy skoro deset let a zhruba stejnou dobu piju teplou colu.

Odstrčil jsem buráky zpátky k barmanovi. „Ne, díky,“ prohlásil jsem a vzápětí jsem toho zalitoval. Málokdo odmítne něco, co je zadarmo. Obsluha si vás zapamatuje.

Barman se na mě tázavě podíval a pak pokrčil rameny, jako by se mu to dělo každou chvíli. Podrbal se na krku a zeptal se: „Něco k jídlu?“

„Burger,“ odpověděl jsem. „Klasický americký se slaninou a sýrem Monterey Jack, dvojitý, krvavý. K tomu hranolky a čokoládový koktejl.“

„Dobrá volba,“ podotkl. „Můj nejoblíbenější.“

O tom jsem pochyboval. Stejně totiž ani ne před deseti minutami odvětil dvěma ženám, které si objednávaly makarony se sýrem.

„Může to trvat i půl hodinky,“ dodal, když si zapisoval objednávku. „Máme narváno.“

Třicet minut bylo moc. Chtěl jsem být zpátky na silnici, než se setmí. Najít si něco bezpečnějšího než Čtyři borovice a zašít se tam na noc. Vyndal jsem dvacetidolarovku. „Tohle by to urychlilo?“

„Výrazně,“ opáčil a strčil si ji do kapsy v zástěře. „Čtvrt hodinky?“

Nevím, co mi měla ta dvacka koupit, ale příprava burgeru a koktejlu trvala déle než patnáct minut. Vlastně i déle než původně slibovaných třicet. Přinesl mi je tentýž barman. Ani se nepokusil o omluvu. Položil talíř na stůl společně s příborem. Pak se vrátil k baru a pokračoval v leštění sklenic. Občas se na mě podíval, ale pokradmu, jako by věděl, že to nemá dělat.

Choval se jinak a to je v mém světě pořádně velký rudý hadr. Výstraha.

Musel jsem pryč. Nevěděl jsem, co se stalo, ale posledních šest let jsem nepřežil díky tomu, že bych někde jen tak okouněl a dumal, jestli se pletu. Smůla, barman na mě nepokrytě zíral. Ani se to nepokoušel maskovat. Nejvyšší čas zmizet. Přitáhl jsem si batoh. Byl v něm veškerý můj majetek – nedávám ho z ruky – a v tu chvíli mi oči zaletěly k televizní obrazovce.

Krátké zprávy, takové to dvouminutové shrnutí mezi baseballovými směny. Ačkoli jsme se nacházeli ve státě New York a hráli Yankees, zápas nikdo nesledoval. Já tu a tam zvedl hlavu, abych se dozvěděl, jaké je skóre.

Hlasatelka s odbarvenými blond vlasy během přestávky nesylyšně předčítala nejnovější zprávy. Dole se objevila lišta s hlavní novinkou dne a číslem bezplatné telefonní linky. Byl jsem moc daleko, písmena jsem nerozeznal, ale obraz byl jasný jako křišťál.

Fotografie. Léta jsem ji neviděl.

Ale znal jsem ji dobře.

Z obrazovky na mě zírala moje vlastní tvář.

3

— — —

Byla to fotka z mého předchozího života. Skoro patnáct let stará, jenomže žádná novější neexistovala. Když chcete zmizet, musíte krom jiného zničit všechny svoje fotografie, a to během jediného dne. Já si na to udělal čas. Zbavil jsem se všech; buď jsem je spálil, anebo vymazal. I tak ale zbylo pár, k nimž jsem neměl přístup. Ve federálních databázích.

Úřad, který tenhle snímek kdysi pořídil, ho teď taky protlačil do televize: federální policejní služba podléhající ministerstvu spravedlnosti známá jako USMS. Elitní maršálové. Konečně jsem se dostal na jejich seznam patnácti nejhledanějších osob v zemi. Což nedávalo smysl. Já jsem věděl, proč jsem zmizel, ale maršálové ne. A kdyby se to přece jen domákli, určitě by po mně pátrali jinak, diskrétněji. Zařazení na seznam svědčilo o tom, že jsou zoufalí. Někdo má asi nůž na krku.

Po chvíli, která mi připadala jako sto let, se na obrazovku vrátil baseball. Na konci barového pultu kdosi polohlasně fandil. Takže to přece jenom někdo sleduje. Rozhlédl jsem se s pocitem, že jsem všem na očích. Barman na mě vytrvale civěl.

Měl jsem problém. Můj obličej se objevil ve vysílání nikoli lokální, ale celostátní stanice. Dole na liště se o mně nic nepsalo, takže to nebyla zpráva dne. Klidně to můžou vysílat už několik dní, nebo dokonce týdnů. Šest let jsem si držel všechny od těla a doufal, že mě pokládají za mrtvého. Proč bych nemohl zdechnout v nějakém zapadákově, kde moje tělo nedokázal nikdo identifikovat? Jenomže federální vláda právě celému světu oznámila, že jsem živ a zdrav.

Tím znovu zahájila loveckou sezónu.

Neměl jsem radost.

Potřeboval jsem tomu přijít na kloub. Věděl jsem, že odpověď nenajdu v Gosforthu, ale ve virginském Arlingtonu, kde mají maršalové sídlo. Ještě pořád mi tam zbylo pár přátel a někdo z nich bude vědět, co se děje.

Popadl jsem burger a zakousl se do něj. Byl příšerný. Maso jako z konzervy, tenký plátek rajčete a povadlý, nahnědlý list salátu. Bulka suchá a dvakrát větší, než by měla být. Stejně jsem si kousl podruhé. Do rána jsem chtěl být minimálně osmdesát kilometrů odsud a netušil jsem, kdy se budu moct znovu najíst. Kalorie a spánek se nikdy neodmítají, to jsem se naučil už dávno.

To, že je příliš pozdě, jsem si poprvé uvědomil, když jsem pohledem zkontroloval ulici. Můj box se nacházel u okna a já párkrát odsunul zataženou záclonku ke straně, abych viděl ven. Nehledal jsem tam nic konkrétního, protože až do těch televizních zpráv mě ani nenapadlo, že by se mohlo stát něco nečekaného. Člověk to prostě dělá, když sedí u okna; občas z něj vykoukne. Předtím bylo na ulici rušno.

Teď tam nebylo ani živáčka. Prázdné filmové kulisy.

Žádná náhoda. Ulice, která se zničehonic bezdůvodně vyprázdnila, je neobvyklý jev. Z matematického hlediska nepravděpodobný.

Vyklidili prostor. Postavili zátarasy. Asi na konci. Za nimi už dav čumilů s mobily v rukou čeká, až se začne něco dít.

Na tu bezplatnou linku nejspíš zavolał barman. Musel na mou fotku koukat celý den, a když jsem vstoupil do baru, nevěřil svým očím. Proto přinesl ty buráky, chtěl se ujistit. Původně jsem si myslel, že se podivuje nad mým odmítnutím močí nasáklých arašídů, jenže on si spíš ověřoval, že se nezbláznil a opravdu má v podniku chlapa, po kterém pátrá federální policie.

Objednávkou burgeru získal záminku, kterou potřeboval, aby se mohl vzdálit do kuchyně a vytočit číslo. Patrně mu řekli, aby se

choval přirozeně a co nejdéle mě zdržel. Poskytl jim tím čas, aby vymysleli plán. Proto jsem musel čekat na jídlo tak dlouho.

Instinkt i zkušenosti mi potvrdily, že mě teď zatknou. Tým už dorazil. Dovnitř ani ven se bez jejich vědomí nedostane živá duše. Pokud jsou u dveří, tak je to v hajzlu.

Položil jsem ruce na stůl a posadil se zpříma jako surikata.

Nechtěl jsem, aby se někomu něco stalo.

— — —
„Budete potřebovat větší loď,“ řekl jsem seržantovi s glockem.

Zamračil se. Patrně si předem nacvičil, co pronese, až dojde ke stolu, a já se nedržel scénáře. Vyzval mě, abych šel s nimi. Měl jsem se postavit. Já místo toho opáčil, že bude potřebovat větší loď. Bez kontextu moje odpověď nedávala smysl, byla úplně mimo.

Sáhl jsem do talíře pro hranolek a strčil si ho do pusy. Byl mastný, při smažení určitě pořádně nerozpálili olej. Vzal jsem si další a podržel ho v ruce.

„Víte, že se Francouzi a Belgičani dodnes hádají, kdo vymyslel hranolky?“ podotkl jsem. „Belgičani tvrdí, že to je jen další příklad francouzské gastronomické hegemonie. Prý si přivlastnili všechna chutná belgická jídla a prohlásili je za svoje. Proto se jim taky říká *french fries*.“

„To jsem nevěděl, pane,“ hlesl. Byl očividně zmatený. Nejdřív větší loď a teď hranolky.

Pokrčil jsem rameny. „Osobně si myslím, že je vymysleli ve Španělsku. Byla to první evropská země, která přivezla z Nového světa brambory, a už tenkrát uměli smažit v oleji.“

Povyτάhl obočí.

„Hodně jsem koukal na televizi,“ vysvětlil jsem. „A taky jsem hodně četl.“

„A teď?“

„Teď už tolik ne,“ připustil jsem. „No nic. Víte, proč vám vykládám o původu hranolků, seržante? Chci vám jen ukázat, že věci často nejsou takové, jaké se zdají. To, že se něco jmenuje

francouzské, ještě neznamená, že to francouzské doopravdy je.“ Hodil jsem hranolek zpátky na talíř. „A když je někdo na seznamu hledaných osob, tak to ještě neznamená, že je zločinec.“

„Budu to mít na paměti, pane.“

„Jsem zatčen?“

„Ne, pane. Ale rádi bychom si s vámi promluvili.“

„Je vás šest. Promluvte si spolu navzájem.“

Seržant se neusmál. Asi ten vtípek neslyšel poprvé. „Půjdete s námi k šerifovi, pane.“

„Děláte chybu. Víte to?“

„To tvrdíte vy, pane,“ opáčil seržant. „Určitě se všechno vysvětlí. Ale ne tady.“

Znovu jsem se zakousl do burgeru a okamžitě jsem toho zalitoval.

„Ne, tak jsem to nemyslel. Děláte *taktickou* chybu.“

„Opravdu, pane?“

„Opravdu,“ zopakoval jsem. „Hodila by se vám malá lekce, seržante?“

Neodpověděl. Prsty položené na glocku se napjaly. Varování.

„Udělal jste taktickou chybu a máte problém,“ pokračoval jsem. „Měl jste počkat, až budu platit u barového pultu nebo vyjdu ven z hotelu. Horší místo než stůl jste si vážně nemohli vybrat.“

„Proč, pane?“

„Chcete mě pobavit, seržante?“

„Já to chci vyřídit v klidu, pane. Je tu dost lidí, tak jim nekažme večer.“

„Nikdy nezatýkejte člověka, který sedí v boxu, seržante,“ řekl jsem. „Tedy pokud opravdu nemáte jinou možnost.“

Sundal jsem horní polovinu bulky a z burgeru jsem tak udělal obložený sendvič se salátem a rajčetem. Kousl jsem si. Maličko lepší.

„Je tu málo místa a stůl je přišroubovaný k podlaze,“ vykládal jsem dál. „Můžu se nohama zaklesnout o podpěrný sloupek,

sklonit se a oběma rukama se chytit desky. Ani se mnou nehnete. Víc než jednoho policajta z každé strany ke mně nedostanete a dva jsou málo, aby mě vytáhli ven. Moje hýžďové svaly jsou silnější než jejich bicepsy. Zbraně použít nemůžete, protože nejsem ozbrojený a nikdo tu není v bezprostředním ohrožení života. Navíc si to teď na mobil nahrává minimálně deset lidí a kdokoli z nich si může chtít zahrát na novináře. Takže když odmítnu z boxu dobrovolně vyjít, nezbyde vám než se pokusit mě vytáhnout. Na tom, že se vám to nepovede, jsme se už shodli, ale zkusit to musíte, že jo? Jinak by tím utrpěla vaše autorita.“

Nechápavě zavrtěl hlavou.

Ukázal jsem na odložený kus burgeru.

„Tohle mě stálo třicet babek. Jestli chcete někoho zatknout, tak si dojděte pro kuchaře,“ řekl jsem. „No nic. Poslyšte, seržante, vypadáte jako inteligentní člověk. Stratég. Možná si říkáte, jestli vás náhodou nechci k použití síly donutit. Protože zatím si vedete moc dobře. Držíte si odstup. To se ale změní v okamžiku, kdy někdo z vašich lidí vstoupí do tohoto boxu. Nejste tak hloupý, abyste ho na mě poslal se zbraní, ale tenhle burger je tvrdší než sušené maso a kuchař mi ho laskavě naservíroval se stejkovým nožem. Přitisknout někomu čepel ke krční tepně by mi netrvalo ani vteřinu. Měl bych rukojmí. Ta dáma s puškou vám stojí ve výhledu. Než se pohybnete, budu venku z boxu a vašeho člověka povedu před sebou jako štít. Vypadáte celkem rozumně, takže pochybuju, že vydáte rozkaz, aby stříleli skrz něj. Pak budu mít na výběr. Buď to risknu a vyjdu s ním ven, i když tam můžete mít další posily. Anebo se s ním stáhnou do kuchyně za barem. Určitě tam mají rozpálený friták. Založím požár a hotel se bude muset evakuovat. Vyvolám paniku a v tom chaosu zmizím.“ Odmlčel jsem se a zdvořile se usmál. „Jen jsem vám chtěl vysvětlit, jakou jste udělal chybu, seržante.“

Budiž mu ke cti, že nehnul ani brvou. Jen mu trochu ztuhla záda a mimoděk cukl prstem na spoušti. Ustoupil necelý metr doleva, aby mu žena s puškou neclonila výhled.

„Klid, seržante,“ řekl jsem. „Vy si to asi nemyslíte, ale já nejsem žádný zločinec. Půjdu s vámi. Ale rád bych si nejdřív dopil koktejl.“ Zvedl jsem sklenici.

„Musím vás vyzvat, abyste šel hned.“ Tvrdý hlas, upřený pohled.

„Myslím, že si dopiju ten koktejl,“ trval jsem na svém. Napil jsem se a sledoval seržanta přes hranu sklenice.

Burger nestál za nic, ale koktejl byl vynikající; studený, hustý a krémový. Brčkem si proužil svým vlastním tempem bez ohledu na to, jak moc jsem sál. Odložil jsem ho. Kdybych pil rychle, cévy na patře by se mi okamžitě stáhly a rozbolela by mě hlava. Zamrzl by mi mozek.

„Je to vážně trapná situace,“ podotkl jsem.

Seržant zrudl. Během jediné minuty ztratil kontrolu a všichni kolem boxu to věděli. Žena s puškou už byla nervózní. Vytáhla si nejkratší sirku. Zbraň už měla zvednutou docela dlouho, paže jí začínaly umdlévat. Když člověk drží pušku v téhle poloze, zapojuje pouze jeden nebo dva svaly. U válečných zajatců se tomu říká vnucená bolestivá pozice. Ženevská úmluva to výslovně zakazuje. Zajímalo mě, co teď seržant udělá. Kdybych byl na jeho místě, mí lidé by se jeden po druhém všichni vystřídali. Jenomže já bych se samozřejmě nepokoušel zatknout člověka, co je nacpaný v boxu.

Problém nakonec vyřešilo spíš nepohodlí policistky než seržantovy rozpaky.

„Tak jo,“ prohlásil jsem a předpažil. Starý trik, který kriminálníci občas zkoušejí na policejní bažanty. Nováčkovi se uleví, že se nebudou muset prát, a nenapadne ho, že je mnohem lepší spoutat ruce za zády. K mému překvapení seržant nic nenamítal. Ruce spoutané před tělem jsou jistě nepříjemností, to ano. Minimálně se nebudu moct vytahovat, jak velkou rybu jsem posledně chytil, ale v žádném případě mi to nezabrání chopit se zbraně a použít ji. Zkušený policajt by se takové chyby nedopustil. A jsme u toho. Zkušený policajt by se nenechal nachytat v hotelu, kde probíhá sympozium. Vstal jsem. „Můžeme?“

„Jdeme,“ prohlásil seržant.

Vysoukal jsem se z boxu bokem jako krab. Postavil jsem se vedle seržanta.

Zkoumavě si mě prohlížel. „Vás jen tak něco nevyděsí, že, pane?“

„Ještě méně, než si myslíte,“ odpověděl jsem.

— — —

Za dvě minuty jsem seděl v bílém Fordu Crown Victoria. Zadní sedadlo bylo sice oddělené mříží a já byl spoutaný, ale stejně se na mě z každé strany namáčkl jeden neozbrojený policajt. Velcí chlapi. Bicepsy se jim rýsovaly pod rukávy tmavě hnědých uniforem. Já byl spíše šlachovitý, oni měli obří svaly z posilky.

Ačkoli jsem měl na rukou pouta, byli docela nervózní. Raději se na mě moc nedívali. Pozoruhodné. Právě zatkli jednoho z nejhledanějších uprchlíků v zemi. Bylo by zcela přirozené, kdyby je zajímalo, co jsem provedl. Ale oni zírali přímo před sebe. Buď jsem se ocitl v přítomnosti lidí, kteří nemají sebemenší představivost, anebo – což bylo pravděpodobnější – dostali rozkaz se mnou nemluvit. Tahle teorie se dala snadno otestovat.

Od chvíle, kdy mě oslovil seržant s glockem, mě nikdo z nich nepoučil o mých právech. Nebyl jsem zatčený, ale bylo zřejmé, že mě zadrželi. Jak jinak si vysvětlit, že dřepím spoutaný v policejním autě? V baru na mě mířili zbraní.

Cesta k šerifovi trvala sotva deset minut a já se celou dobu koukal z okna. Venkov. Hodně farem. Stromy, možná i les. Jaro už šlapalo na plyn, listy rašily jeden přes druhý jako u brokolice. Milion odstínů zelené.

Úřad šerifa sídlil v Lyons. Předešlého dne jsem tudy procházel. Bohaté, ale nijak okázalé městečko. Jako na mnoha jiných místech Ameriky vzniklo z několika usedlostí postavených po obou stranách cesty. Rostlo po přímce. Bylo asi půldruhého kilometru dlouhé a sotva sto metrů široké. Nejspíš dost izolované, ale to je

každé maloměsto. Nejnovější drby se tu určitě přetrásají mnohem častěji než politika. Nikde žádné plakáty, ale nepochyboval jsem, že před volbami se tu do tvrdé politické soutěže zapojují všichni včetně obecního rasa. Nakonec se přece jen objevil jeden billboard. Jakýsi David Reisinger se ucházel o místo v čele Úřadu pro ochranu půdy a vody. Tvrdil, že on jediný dokáže ochránit půdu ve městě.

„Jaký má podle vás Reisinger názor na to, zda je dobré nechávat pole ležet ladem?“ zeptal jsem se. Chtěl jsem zjistit, jestli opravdu dostali rozkaz se mnou nemluvit. Ani jeden neodpověděl. Takže máme jasno. „Já jsem jednoznačně pro. Přírodě to prospívá,“ dodal jsem. „A co vy, chlapi?“

Žádná reakce. Ani se na mě nepodívali, ale tvářili se strašně důležitě.

„No nic. Každopádně má můj hlas,“ prohlásil jsem a uvelebil se na sedadle.

Zástupci šerifa mě nadále ignorovali a zbytek cesty probíhal v tichu.

Úřad šerifa sídlil ve velké bílé šestiúhelníkové budově. Policejními služebnami v bohatých venkovských okresech neprojde tolik lidí jako ve městech, takže bývají lépe udržované.

Třebaže jsem nebyl oficiálně zatčený, přemístění člověka z ulice do cely obvykle předchází dialog.

„Jméno?“ spustil seržant za stolem.

Mlčel jsem. Představit se policii falešným jménem je trestný čin. Odmítnout se představit trestný čin není. Neměl jsem v úmyslu jim sdělovat své jméno. Tedy minimálně dokud nezjistím, o co tady jde.

„Budu vás muset prohledat, pane.“ Nebyla to žádost. Strážníci stojící opodál nejspíš čekali, že odmítnu. O člověka jako já ve svém městě nestáli.

Zkušeně mě prořacovali. Není to snadné, když je podezřelý spoutaný, ale já u sebe neměl nic než peníze, takže to netrvalo

dlouho. Zbytek věcí jsem měl v batohu, který prohledali, ještě než jsme vyjeli z Gosforthu. Peníze přede mnou přepočítali. Tři sta dvanáct dolarů.

Seržant řekl: „Teď vám sáhnou na vlasy. Nebudete dělat blbosť, že ne?“

Ujistil jsem ho, že ne. Zkontrolovat, zda zadržený nemá ve vlasech ukrytou zbraň, je běžná praxe. Jednou jsem dokonce slyšel o chlápku, co si schoval pistoli do culíku. Ale seržanta ani tak nezajímalo, co mám ve vlasech, spíš to, co bylo pod nimi. Odhrnul mi vlasy z čela, spatřil jizvu a zamručel. Ačkoli formulář na stole byl z mého pohledu otočený vzhůru nohama, viděl jsem, co do něj píše. Do řádku se jménem zadrženého doplnil *Ben Koenig*.

Na fotce, kterou ukazovali v televizi, jsem jizvu neměl. Přišel jsem k ní až později. Seržant ovšem věděl, co má hledat. Jizva je občas spolehlivější než občanka.

„Vítejte v Úřadu šerifa okresu Wayne, pane Koenigu,“ řekl seržant. „Snad se vám u nás bude líbit.“ Uložil peníze do lepenkové krabice, podepsal se na ni a schoval ji do trezoru.

Dostali chlapa, kterého chtěli. Nikdo nebyl zraněn.

Jedna nula pro ně.

6

— — —
Tak čistou celu jsem jakživ neviděl. Obvykle to tam smrdí jako na hajzlíku, a tady ani záchod nepáchl jako záchod. Žádné nápisy na stěnách. Žádné obrazy vytvořené pomocí tělních tekutin. Byla tam dokonce kniha, biografie Stanleyho Kubricka s oslíma ušima. Kubrick režíroval několik mých oblíbených filmů. V dřívějším životě jsem si pořídil první vydání *Osvícení* s podpisem Stevena Kinga. Stálo mě skoro deset tisíc dolarů, ale byl to výhodný obchod, žádná zlodějina.

Napadlo mě, jestli se v tomhle baráku vyskytuje i další Kubrickův fanoušek. Za příjemnějších okolností by bylo hezké si s ním dát pivo a popovídat si o filmech. Vzápětí jsem si ale pomyslel, že přítomnost knihy ve vězeňské cele nemusí být náhoda. Náhody nemám rád. Náhodami si věci vysvětluje jenom líný člověk. Na mě fungují jako hrášek pod matrací. Ruší mě.

Kdo je tak velké zvíře, že může zfalšovat seznam nejhledanějších osob? Už šest let jsem byl mimo hru a netušil jsem, kdo má k téhle soupisce přístup. Policajti z Lyonsu o tom nejspíš neměli ani zdání, ale někdo tahal za hodně silné nitky.

Vzal jsem do ruky knížku o Kubrickovi a začtl se do ní. Zrovna jsem dočetl kapitulu o *Olověné vestě*, v níž autor rekapituluje, jak R. Lee Ermey, kterého si Kubrick původně přivedl jako odborného poradce, nakonec dostal roli výcvikového instruktora námořní pěchoty, seržanta Hartmana, když mě přišel zkontrolovat strážník. Asi měl starost, zda se mi dobře daří.

Jestlipak budou dodržovat intervaly? Pohlédl jsem do knihy. Přečetl jsem osmnáct stránek. Čtu v průměru sedmdesát stran za hodinu. Osmnáct je nějakých pětadvacet procent ze sedmdesáti. Pětadvacet procent z hodiny je patnáct minut. Vrátil jsem se ke knize. Když jsem přečetl dalších sedmnáct stránek, do okénka ve dveřích nakoukl stejný obličej jako předtím. Zamával jsem mu, ale reakce jsem se nedočkal. Přečetl jsem kapitolu o *Mechanickém poměrančí*. Jasně, okénko se otevřelo. Spolehlivá pomůcka pro měření času.

Po několika hodinách mi prostrčili dovnitř jídelníček. Tužku ani propisku mi nedali, takže budu muset svou objednávku zařvat přes zavřené dveře. Prolétl jsem menu a našel tam cheesburger. Měli také hranolky, malý čokoládový koktejl a čaj. Vlastně skoro totéž, co po mně zbylo na stole v Gosforthu. Došel jsem ke dveřím a promluvil do mřížky.

Kalorie se nikdy neodmítají.

Podle šoupání nohama po chodbě jsem usoudil, že objednávka byla přijata. Možná se jim dokonce ulevilo, že mám chuť k jídlu. Zjevně jsem byl něco jako VIP.

Po dvou dalších kontrolách mého pohodlí se okénko ve dveřích otevřelo znovu a za tlustým bezpečnostním sklem se objevil obličej. Sklo se na promazaném pantu sklopilo směrem dolů a na parapetu na mé straně přistál podnos. Než jsem stihl vstát z kavalce, okénko se zavřelo.

Došel jsem ke dveřím a zadíval se na tác. Pobýval jsem ve vazebních celách po celé zemi a to jediné, co se nikdy neměnilo, bylo jídlo. Mastné, studené, slané. Skoro se nedalo požívat. Ale tenhle burger, to bylo něco. Třicet deka prvotřídního hovězího, výborný sýr, smažená cibule a omáčka, tak akorát pálivá. Slanina křupalá, jako kdybych kousal slaný suchar. Hranolky byly horké. Koktejl studený, připravený ze skutečné zmrzliny. Čaj tmavě hnědý, bez mléka.

Znovu jsem vzal do ruky jídelníček. Byly na něm *jenom* věci, které mám rád. Strip New York. Chilli Pecos River. Ale největší pecka byl koktejl. Jediná příchuť, ta *moje*.

Tohle nebyl běžný jídelníček. Ta kniha o Kubrickovi tam nebyla náhodou. Byl to vzkaz: „Známe tě.“

Ale kdo ho poslal?

Sotva jsem dojedl, otevřely se dveře cely.

Vešla žena.

Měla na sobě džíny, vysoké kožené boty na nízkém podpatku a kostkovanou košili. Módní účes, ale nic přehnaného. Sestřih, který se po ránu snadno upravuje. Široký, přátelský úsměv, který se odrážel i v očích. Mohlo jí být něco přes padesát. Došlo mi, že zastává úřad šerifa a patrně je na stanici od chvíle, kdy mě přivezli. Na první pohled bylo jasné, že není hloupá a uvědomuje si neobvyklost situace. Nejspíš si přála, abych nebyl v její cele, ale když už tam jsem, rozhodně se postará, aby bylo všechno, jak má být.

„Dobrý večer, pane Koenigu.“

Neodpověděl jsem.

„Jsem šerif Longová,“ pokračovala, „a vy *jste* Ben Koenig.“

Měřila si mě pohledem o chvíli déle, než bylo příjemné, jako kdyby se rozhodovala, co dál. Sedla si ke mně na lůžko. Odsunul jsem se, aby měla dost místa. „Zajímá vás, jak to vím?“

— — —
„Jakmile jsme si potvrdili, že v Gosforthu jste to opravdu vy,“ pokračovala šerif Longová, „vytiskli jsme si ze stránek USMS instrukce pro vaše zatčení.“ Sáhla do kapsy a vyndala složený list papíru. „Mám vám je přečíst?“

Moje mlčení už začínalo jít na nervy i mně samotnému. „Buďte tak hodná,“ požádal jsem.

„Jsou to jen body, vezmu je popořadě. Zaprvé, tento muž by mohl být krajně nebezpečný, ale pouze... to je tučně a podtržené, takže *pouze* pokud se bude cítit ohrožený na životě.“ Pohlédla na mě přes horní kraj stránky. „Je to tak? Jste nebezpečný, pane Koenigu?“

Vrátil jsem se k mlčení.

„Zadruhé, a to je fakt bomba. Nebude zatčen, pouze zadržen.“

Vstal jsem. „Takže můžu jít?“

„Sedněte si, pane Koenigu.“

Usedl jsem.

Longová se vrátila k papíru. „Zatřetí, Ben Koenig může mít platné doklady na cizí jméno. Bez ohledu na to, co je uvedeno v osobních dokumentech, má Ben Koenig nad pravým okem dva a půl centimetru dlouhou jizvu v odstínu rybí kosti.“

Zadívala se na mě.

Po chvíli jsem odhrnul přerostlé vlasy a ukázal jí čelo.

Přikývla a pokračovala: „Začtvrté, po zadržení Ben Koeniga zavoláte na federální číslo... to vám přečíst nemůžu. Požádáte o spojení s... to jméno si taky musím nechat pro sebe. Netuším, proč to připomíná špionážní román, ale hádám, že vy mi to asi nevysvětlíte.“

„Nemám nejmenší ponětí,“ řekl jsem. Byla to pravda.

„Já jsem na to číslo ještě nezavolala, pane Koenigu, a vlastně ani nevím, jestli se mi chce. Někdo využil můj úřad, aby obešel běžné postupy, a já nemám chuť se toho účastnit.“

Pokud čekala, že s ní budu souhlasit, tak se nepletla. Ale stejně jsem mlčel.

„Poslední požadavek je nejpodivnější. S ničím podobným jsem se za celou dobu své služby nesetkala ani u FBI, ani u úřadu šerifa, který zastávám už třiadvacet let. Po zadržení vás máme zajistit a dát vám ke čtení něco z příloženého seznamu knih a časopisů. Naštěstí v baráku máme jednoho fanouška Stanleyho Kubricka, protože jinak bychom museli dnes večer obíhat místní knihkupectví.“

„A jídlo? Předpokládám, že je v tom posledním bodě taky uvedené.“

Prisvědčila. „Ano. Jídelníček v PDF. Museli jsme to stáhnout.“
Moc chytré.

„Na tom seznamu je ještě jeden bod, který jste přeskočila,“ upozornil jsem ji. „Nejspíš hned dvojka.“ Jelikož si to neověřila pohledem na papír, pochopil jsem, že mám pravdu. „Píše se tam, že nemám být v žádném případě vyslýchán.“

Mlčela.

„Je to bod číslo tři,“ upřesnila nakonec. „Mezi zadržením a jízvou.“ Rozpřáhla paže. Univerzální gesto upřímnosti.

„Tak proč se mnou mluvíte?“ zeptal jsem se.

Tvář jí zružověla, stáhla rty. „Protože mně je úplně jedno, co jste udělal, pane Koenigu. Nemám v úmyslu vás komukoli předávat, dokud nebudu vědět proč,“ prohlásila. „Než mi začnete děkovat, chci jen podotknout, že musím myslet na pověst svého úřadu. Ústava se dnes už nebere moc vážně, ale tady u nás ano. Nebudu ji porušovat jen proto, že mi to někdo nařídí.“

Vnímal jsem její zlost a vlastně už jsem neměl důvod mlčet.

Jako kdyby vycítila mé váhání, vyzvala mě: „Tak spusťte.“

— — —
Mizení má svá nepsaná pravidla. Nepoužívat kreditní karty ani bankovní účty, mobilní telefony a další věci, které jsou registrované na jméno. To se tak nějak rozumí samo sebou. Kromě toho byste neměli používat ani staré e-mailové adresy a účty na sociálních sítích. To dá rozum. Všechno s papírovou nebo elektronickou stopou musí pryč.

Když se potřebujete vypařit pěkně potichoučku, musíte některé věci dělat postupně. Jestliže hojně používáte sociální sítě, musíte se nejdřív stát *občasným* uživatelem, protože pak nebude nápadné, když se z nich vypaříte úplně. Máte-li oblíbenou restauraci nebo bar, přestaňte tam chodit každý týden. Nikdo se pak po vás nebude ptát, až nepřijdete vůbec.

Rychlé přemísťování v rámci celé země je mimo hru. Nemáte-li doklady, které ustojí kontrolu na letišti, je létání tabu. Ze stejného důvodu je nebezpečné si půjčovat auto. Vlaky jsou v pohodě. Autobusy ještě lepší. Nejlepší je chůze.

Opatrnost, kterou každému velí zdravý rozum. Nic, co by přiměřeně inteligentního člověka nenapadlo.

Jenže pak tu jsou další, méně zjevná pravidla a váš dlouhodobý úspěch či neúspěch závisí na tom, zda se jimi bude řídit. Pokud chcete, aby se po vás skutečně slehla země, musíte udělat několik věcí. Zničit pokud možno všechny fotografie. Papírové i digitální. Možná vás to překvapí, ale lidé si špatně pamatují tváře. Bez vizuálních pomůcek brzy zapomenou, jak vypadáte.

Proto byla ta fotka ve zprávách stará. Novější neměli. Ta druhá, která zůstala v systému, je z řidičáku, který mi vydali v Massachusetts, když mi bylo šestnáct let. Tehdy jsem zbožňoval punk rock a nosil číro. Fotka, kterou zveřejnili v televizi, existovala jen proto, že jsem neměl administrátorská práva na hlavní server, kde byla uložena. Kdybych je měl, vyměnil bych ji za portrét někoho jiného.

„Tak spustte,“ řekla před chvílí Longová. Mlčel jsem. Vzápětí mi dokázala, že opravdu není hloupá, protože pokračovala: „Pane Koenigu, soudě podle instrukcí, které jsme dostali, nejste zločinec na útěku. A pokud jste, tak úplně jiný než ostatní. Napadl mě terorismus, jenomže to by řešilo vnitro, ne maršálové. Jisté ovšem je, že o vás mají enormní zájem.“

„Nejsem terorista.“

„WITSEC?“

„Nejsem v programu na ochranu svědků.“

„Spáchal jste zločin?“

„Jednou jsem se bránil zatčení.“

Prisvědčila, jako kdyby to už věděla. „Ve vašem batohu jsme našli pouta, která fasují členové federálních silových složek. Podle sériového čísla patří USMS. Chcete mi vysvětlit, k čemu je máte?“

Nechtěl jsem. Náramky jsem si nechal z velmi konkrétních důvodů, a čím víc lidí by tyto důvody znalo, tím méně by mi pouta byla k užitku.

Šerif Longová pokrčila rameny a pokračovala: „Nevěřím, že jste je ukradl, pane Koenigu. Vzhledem k neobvyklé situaci, v níž se nacházíme, bych řekla, že jste je spíš vyfasoval. Myslím, že jste na útěku a pouta vám slouží jako připomínka toho, kým jste býval.“ Pohlédla na mě s očekáváním v očích. „Jak si vedu?“

Bylo načase jí aspoň něco málo nabídnout.

„Paní Longová,“ řekl jsem, „opravdu se jmenuju Ben Koenig a nemám nejmenší ponětí, proč vás požádali, abyste mě zadržela. Máte pravdu, ještě před šesti lety jsem sloužil jako maršál u jednotky speciálních operací, SPECOP. Honili jsme zločince. Ty

nejhorší...“ Odmlčel jsem se. „Jelikož jsem nikdy nepodal oficiální rezignaci, je docela dobře možné, že ke SPECOP pořád patřím.“

Těmito slovy jsem jí stručně shrnul, čím jsem se zabýval, než jsem zmizel. Nezacházel jsem do podrobností a vynechal jsem dvě klíčové události: Gecko Creek a akci, která se odehrála tři roky předtím. Tehdy jsem přišel ke své jizvě. O tom ale ví jen hrstka lidí.

Otázka národní bezpečnosti.

— — —
„Než jsme vás zatkli... pardon, zadrželi, zavolala jsem kamarádovi z FBI,“ řekla Longová. „Požádala jsem ho, aby mi o vás něco zjistil. Odtajnil mi spis jistého Benjamina Koeniga, bývalého maršála Spojených států amerických.“

„To jste neměla,“ opáčil jsem vcelku zbytečně.

„Ten kamarád mi řekl, že tak zvláštní spis jakživ neviděl.“ Chvilí to nechala viset ve vzduchu, pak pokračovala. „Celá vaše kariéra je pečlivě zdokumentovaná, přesně podle personálních předpisů USMS. Datum nástupu, výcvik u SPECOP, operace, na nichž jste se podílel. Dokonce i všechny dovolené a neplacená volna.“ Další odmlka. „A pak vás postřelili do...“

„Technicky vzato mě nepostřelili,“ skočil jsem jí do řeči. „Úlomek střely se mi dostal pod...“

„... do hlavy,“ pokračovala a zcela ignorovala mou poznámku. „Od té chvíle jsou záznamy ve spise úplně jiné.“

Nereagoval jsem.

„Lépe řečeno, přestaly existovat. Černá díra. Po dobu tří let, která uběhla od vašeho zranění do chvíle, kdy jste zmizel, se tam píše pouze *jiné úkoly*. Žádná specifikace, o co se jednalo. Když se sečte doba, kdy jste tyto úkoly plnil, dělá to skoro dva roky. Dva roky ze tří, kdy neexistuje jediná zmínka o vašich činech či místu pobytu. Můj kamarád tvrdí, že je to běžná praxe u vojáků ze zvláštních jednotek. *Jiné úkoly* prostě znamenají aktivní službu v zahraničí. Obvykle na místě, kde by ti vojáci vůbec neměli být.“

Čekala, až odpovím.

Neodpověděl jsem.

„Zřejmě jsou to důvěrné informace,“ podotkla.

„Vysoce důvěrné.“

„Ale nic nelegálního.“

„Ne.“

„Z toho plyne, že mí lidé dostali rozkaz zadržet člověka, který neporušil zákon.“

„Takže bych mohl zase jít, ne?“

„Překvapila mě. Neřekla, ať sedím a ani se nehnu.“

„Pane Koenigu, jsem ráda, že jste v mém okrese neporušil žádný zákon a že na vás není vydaný zatykač. Zároveň jsem si jistá, že pokud bych vás měla znovu zadržet, řídila bych se protiprávním rozkazem. Jako šerif mám odpovědnost k ústavě i svým kolegům z federálních policejních složek. Propustím vás. Jménem okresu Wayne se vám velice omlouvám.“

Bylo to nesmírně lákavé. Mohl jsem okamžitě odejít, přes nedařlé hory se dostat na silnici a pokračovat daleko odsud. Někoho si stopnout a pak se rozhodnout, co dál. Ano, bylo to lákavé. Ale já jsem nepřežil šest let díky tomu, že jsem volil jednoduchá řešení. Potřeboval jsem se tváří v tvář utkat s tím, co se blížilo, protože bez ohledu na tvrzení Longové, že nikomu nevolala, jsem věděl, že tady budou každou chvíli.

„Se vší úctou to musím odmítnout, šerife,“ řekl jsem. „Někdo si dal velkou práci, aby mě našel. Bylo by ode mě neslušné, kdybych tu na něho nepočkal a nevyslechl si, co ode mě chce.“

„Ale oni se k vám chovají...“

Zvedl jsem ruku. „Ano, jednají pokoutně a patrně porušili spoustu zákonů, ale pravděpodobně je k tomu vedl pud sebezáchovy. Vaši lidé se v tom baru chovali rozumně. Jenže přijde další parta a ta už rozumná nebude. Pokud to teď nevyřeším.“

„Mohla bych vás k odchodu donutit,“ podotkla.

„To ano,“ souhlasil jsem. „Ale neuděláte to.“

„Proč ne?“

„Protože jste stejně jako já zvědavá, kdo si pro mě přijede.“

„Dobře. Pokud to vážně chcete, můžu tam zavolat.“

Usmál jsem se. Svůj úřad vykonává svědomitě, řekl jsem si v duchu. Jenomže neví, jak to u nás chodí, když hledáme uprchlé zločince.

„S tím si nedělejte hlavu,“ poradil jsem jí. „Už jsou na cestě.“

10

— — —
„Jak to, že jsou na cestě?“ nechápala Longová. „Ujišťuji vás, že z mé kanceláře na to číslo nikdo nevolal.“

„Ten jídelníček jste musela stáhnout, vidíte? Jinak byste si ho nemohla přečíst.“

„Takové byly instrukce,“ opáčila.

„Byla to past SPECOP. Jakmile se soubor otevřel, tým dostal upozornění, kdy, kde a kdo to udělal. Pak si to ještě ověřili pro případ, že by si nějaký znuděný polda jen krátil dlouhou chvíli...“

„Nikdo si u nás nic neověřoval, pane Koenigu.“

„U vás ne. Tohle se děje na ústředí. Standardní postup.“

„SPECOP nedůvěřuje policii.“

„Hledají mafiánské kmotry, šerife. Nevěří nikomu.“

„Takže?“

„Předpokládám, že trik byl v čokoládovém koktejlu. Burger se dá objednat kdekoli. Anebo udělat doma. Koktejl ne. Čokoládový ledový koktejl se musí koupit v bistru. Někdo tam zavolal a zeptal se, zda si z adresy téhle budovy někdo objednal koktejl. Možná předstíral, že mu končí směna a musí odškrtnout položku v tabulce výdajů nebo něco podobného. Nic, co by vzbudilo pozornost.“

„Takhle jste to taky dělal?“ zeptala se pochybovačně.

„Přisvědčil jsem. „Věřte mi. Už sem jedou.“

—
Prvním znakem toho, že se nejedná o běžnou akci, byl vrtulník. Ačkoli si lidé myslí opak, USMS nedisponuje letkou, která je neustále připravená přepravovat agenty. I maršálové mají rozpočet.

Když jsme potřebovali cestovat, létali jsme letadlem, a to ekonomickou třídou jako všichni státní úředníci.

Jenomže teď tu přistála helikoptéra. Nemám velké ego, ale když slyším kopyta, myslím na koně, ne na zebry. Jestli v ní sedí nějaký maršál, bude to vysoká šarže, minimálně zástupce ředitele.

Druhým náznakem byly nezaměnitelné kroky, které se blížily k cele.

Levá, pravá, cvak.

Levá, pravá, cvak.

Muž s hůlkou.

Znám jen jediného člověka, který nosí hůlku a může si díky svému postavení obstarat vrtulník. Dveře se otevřely a prošel jimi ten, koho jsem očekával. Ředitel Maršálské služby Spojených států. Můj kamarád Mitchell Burridge.

Mitch vždycky jednal na rovinu. Dával nám pořádně zabrat, ale hrál fér. Od nás vyžadoval totéž.

Pokud se tenhle člověk pustil do zoufalé hry a zfalšoval seznam nejhledanějších osob v zemi, aby mě našel, znamenalo to, že se něco děje.

Něco hodně zlého.

— — —

Mitch byl první černoch, který kdy velel USMS. K maršálům přišel před dvaceti lety z tajné služby a provázela ho zasloužená pověst nekompromisního a naprosto loajálního člověka. Chla-
pík, který to měl na povel před ním, si potrpěl na titulky a fot-
ky v novinách, a tak organizoval operace, které by ho dostaly
na první stránku *Washington Post*. Chtěl, aby se o něm vědělo.
Jako rukojmí v *Call of Duty* s oblibou sledoval, jak jeho chlapci
vtrhnou do místnosti a pokosí zlosyny. Akce a testosteron. Tedy
přesně to, o čem devětadevadesát procent práce jednotky spe-
ciálních operací *není*.

Jistě, SPECOP patří šestnáct hektarů pozemků pro taktický vý-
cvik, specializované střelnice, slaňovací věže, heliporty a městské
objekty pro nácvik útoku, dokonce i sklad s posuvnými stěnami,
díky nimž se dá podle momentálních potřeb změnit vnitřní půdo-
rys. Ano, naše zařízení jsou lepší než u elitních vojenských jedno-
tek. Posíláme své lidi do zvláštního výcviku námořní pěchoty pro
odstřelovače. Ale přes to všechno jsme pořád jen policajti, ne vo-
jáci. A právě proto, že jsme policajti, potřebujeme tuhle jednotku.
SEAL i Delta umí to, co my, ale my to děláme častěji, takže jsme
lepší, což oni samozřejmě nikdy nepřiznají. Jenomže podle ústavy
Spojených států voják nesmí zatknout civilistu, tedy pokud není
vyhlášený výjimečný stav. Zločinci, teroristi i členové domobrany
jsou čím dál líp vyzbrojeni. SPECOP je nepostradatelná, o tom
jsem nikdy nepochyboval. V jistých situacích je brutální síla pro
všechny tím nejbezpečnějším řešením.

Mitch byl ale jiný. Chtěl vidět, čeho jsme schopní, ale ne proto, že by si potřeboval honit triko. Chtěl pochopit, co zvládneme a co ne. Jaké máme limity. Respektoval jsem ho od první chvíle. Důvěřoval jsem mu a on důvěřoval mně. Později jsem si ho zamiloval jako otce. My všichni. Když víte, že vám někdo nahoře kryje záda, značně vám to ulehčí práci. Navíc si Mitch celou tu cestu sám prošel. Nebyl to žádný rozumbrada, co sedí v křesle a komentuje hru, kterou nikdy nehrál. O kulce, která mu uvázla v kyčli, když chránil syna ministra zahraničí při zpackaném pokusu o únos, nikdy nemluvil, ale my všichni věděli, že ji tam pořád má. Zavrtanou v kosti jako hádátka. Tvrdit, že jste připravený udělat ze sebe lidský štít, a opravdu ho ze sebe udělat, to jsou dvě úplně rozdílné věci.

Právě Mitch se postavil na odpor doktorům, když mi v hlavě uvázl úlomek střeły. Vzal mě zpátky do práce. Obvolal všechny svoje známé, abych nezůstal trčet v kanclu u psacího stolu.

Co mohlo být tak důležité, aby mě kvůli tomu propašoval na seznam patnácti nejhledanějších osob? Proč mě tak zoufale potřeboval najít? Porušil tím zákon, nejspíš poprvé v životě.

Byl to můj kamarád a já chtěl vědět, co ho k tomu vedlo.

Mitch dokulhal do cely, opřel si hůlku o stěnu a posadil se na židli. Obrátil se na šerifa Longovou a jejího zástupce, který ho sem dovedl. „Mohl bych si s Benem popovídat o samotě, prosím?“

Longová odešla a ani se neohlédla. Potom už jsem ji nikdy neviděl.

„Co se děje, Mitchi?“ zeptal jsem se. „Zůstal jsem v kanclu dlužný za kafe?“

Byl jsem poněkud v rozpacích. Tenkrát jsem mu neřekl, že mizím. Prostě jsem už nepřišel do práce. Za to všechno, co pro mě udělal, si zasloužil něco lepšího. E-mail, telefonát nebo aspoň pohlednici. Je to inteligentní chlap. Věděl, kdo stál za mým zmizením. Hledal mě. Špendlíků měl nejspíš plnou mapu. A po každé, když vlny vyplavily na pláž mrtvolu nebo z jezera vytáhli

utopence s betonovými botičkami, posílal k porovnání moje otisky. Pro jistotu.

Měl jsem mu dát vědět, že jsem naživu. Bylo by to ode mě správné. Ale neudělal jsem to. Neozval jsem se vůbec nikomu.

Mitch neodpověděl, jen se na mě díval. To uměl dobře. Tuhle techniku dovedl v průběhu let k dokonalosti. Nemusel říct ani slovo, a člověk se stejně v jeho přítomnosti cítil nepříjemně. Měl na to talent. Když potom konečně prolomil mlčení, zaplavila vás úleva. Jeho taktiku jsem sice znal, ale imunní jsem vůči ní nebyl.

„No tak, Mitchi, mluv.“

„Proč jsi za mnou nepřišel, Bene?“ zeptal se nakonec.

12

O šest let dříve, Gecko Creek, Colorado

— — —
Byl to záťah jako každý jiný, ale žádná přehnaně sebejistá rutina. Jednotka SPECOP si rutinu nemohla dovolit. S lidmi, které jsme honili, by se nám to mohlo pěkně vymstít.

Dům jsme sledovali dva dny. Jeden z našich expertů umístil na okno štěnici. Vypadala jako ptačí trus, náš oblíbený trik. Oči venku, uši uvnitř. Užitečné informace. Někdy jsme mívali k dispozici mnohem méně.

Záťah byl záměrně utajený. Členové gangu uvnitř byli hodně opatrní, a právě proto se jim dařilo poměrně dlouho unikat zatčení. Kromě FBI a USMS neměly o jejich existenci ponětí žádné další bezpečnostní složky.

My jsme dostali pouze základní nezbytné informace.

Takhle vysoký stupeň utajení bývá obvyklý u terorismu, ale tohle nebyli teroristi, pokud za terorismus nepovažujeme zločiny proti lidskosti. Když budete naši práci dělat dost dlouho, propadnete pocitu, že už jste imunní vůči všemu, co si lidé navzájem provádějí. Tenhle gang byl však výjimkou potvrzující pravidlo.

Slýchal jsem o organizovaných zločineckých skupinách, které unášejí děti kvůli prostituci, otroctví nebo přímo pro konkrétní pedofily. Každý také ví, že se pořádají zvířecí zápasy o peníze. Psi nebo kohouti. Jezevci a medvědi. Je úplně jedno, jaké zvíře si vyberete. Buďte si jisti, že právě teď se někde někdo snaží ho donutit, aby se porvalo s jiným.

Ale nikdy jsem neslyšel, že by někdo pořádal zápasy zvířat a dětí. Na život a na smrt. Tohle napadne jen obzvlášť ujetého

úchyla. Prezentovali se jako produkční agentura, která pořádá „zvláštní“ akce. Zápasby nebyly pro veřejnost. Ani pro kriminálky nebo nelegální společenstva sázkařů. Průměrný zločinec, dokonce i ten, co se pohybuje ve světě psích zápasů, by se podle mě nevydržel koukat na to, jak pitbul trhá děcko na kusy.

Ne, tohle byla služba na zakázku poskytovaná velice specifické klientele. Ty zápasby – tedy pokud se tak dá nazvat střet pětiletého dítěte s vyhladovělým psem – se daly zhlédnout na internetu a platilo se za každé zobrazení. Vysílalo se živě. A nestálo to třicet babek, jako když chcete celý večer sledovat boxerský zápas. Spíš tři sta táců. Za představení, které podle mého soudu trvalo necelou minutu.

FBI tuhle aktivitu některých našich spoluobčanů odhalila během vyšetřování dalšího Ponziho schématu. Megaloman, který to letadlo řídil, se tak strašně bál vězení, že FBI předhodil větší rybu. Prý o tomhle gangu slyšel a zná člověka, který by mohl prozradit víc. Půlroční vyšetřování dovedlo FBI do černé díry zvrácenosti: na neregulované darknetové stránky věnované sebevraždám, dětské pornografii, zbraním, drogám, nájemným vrahům a patrně i placeným zápasům dětí se vzteklými čokly.

Vyšetřujícímu důstojníkovi, který se vydával za potenciálního klienta, ukázali vzorek: jáma, v ní pes s vyceněnými zuby a vedle vyděšené dítě, které se tam chystají shodit. Naštěstí pro agenta nahrávka dál nepokračovala. Ti lidé byli opatrní, neukázali nic, co by se nedalo interpretovat jako žert. A taky potřebovali navnadit dalšího zvráceného zákazníka. Příslušný kód pro sledování akce zašlou, jakmile jim přijde platba na účet. Jednalo se o živé streamy, takže do počítačů se neukládaly žádné usvědčující důkazy. Pokud by FBI někoho chytila, její ajťáci by prokázali leda to, že někdo se na něco díval a stálo ho to spoustu peněz. Ne *na co* se díval a *za co* zaplatil. Jestliže chtěli někoho obžalovat, museli ho přistihnout při činu.

Vyšetřovatelé nakonec předali informace zvláštní soudní komisi, byla vznesena obvinění a vydány federální zatykače. Po třech

měsících marného pátrání mi přistála na stole žádost o zapojení SPECOP.

Gang se nikde dlouho nezdržoval. Jedna akce a pryč. Pořád jsme byli minimálně o krok pozadu. Ale pak přišla chvíle, kdy jsme se s nimi poprvé ocitli ve stejném městě.

Celé to měl na povel jakýsi David Placke. Všude s ním jezdila svalnatá gorila jménem Knox. Podle FBI to samozřejmě nebyla jejich skutečná jména. V domě, který jsme napíchli, jsme dokázali identifikovat tři další hlasy. Takže minimálně pět mužů. Dva přijeli včera. Dostupné informace naznačovaly, že akce se uskuteční tento týden. Zevnitř se ozývalo rachocení. Domysleli jsme si, že se staví kolbiště. Zdravý rozum napovídal, že to dlouho nepotrvá. Riskovali by odhalení. Jakmile bude ring volný, spustí to. Pak to zase všechno rozeberou, zbaví se toho, co zbylo z děcka, a přemístí se do jiného města. Možná do jiné země.

Ale kde je dítě? Kdy očekávají „balíček“? Ano, tak tomu říkali. Lidé z FBI dospěli k závěru, že už mají dost důkazů ke vznesení obvinění a nepotřebují dál čekat, aby členy gangu přistihli přímo při činu. Chystali jsme se tedy k zásahu. Trval jsem na tom, že než vrazíme dovnitř, musím s jistotou vědět, že tam to dítě není. Jinak ho použijou jako rukojmí a my budeme muset vyjednávat.

Odposlouchávali jsme je osmačtyřicet hodin a celou tu dobu bylo slyšet jen pět dospělých mužských hlasů. A kňučení chudáka psa, který tam v mukách prožíval své poslední hodiny. Pravidelně ho mlátili a nedávali mu žrát. Občas vyl.

Odposlech měla na starost Jenny Draperová z USMS. Byla u jednotky už skoro tři roky, nastoupila krátce poté, co mě postřelili.

Neměl jsem ji rád. Odjakživa. Něco mi na ní nesesedlo. Jako když se díváte na dokument o přírodě, který namluvil někdo jiný než David Attenborough. Vlastně to ale bylo v pohodě, protože ona mě taky neměla ráda. Já si o ní myslel, že je nerudná a nafoukaná

nána, ona mě zase pokládala za ješitného a arogantního kreténa. V životě jsem neviděl, že by se usmála. Ani jednou. Nikdy se neúčastnila společenských akcí ostatních členů jednotky, žila si sama pro sebe. Když tohle děláte v tak propojené skupině, jako je SPECOP, brzy si vysloužíte pověst špatného týmového hráče. Všichni jsme měli pocit, že na nás kouká svrchu. Několikrát jsem usiloval o její přeložení, ale Mitch o tom nechtěl ani slyšet. Prý se o tom vůbec nebude bavit.

Její kvalifikace se ale zpochybnit nedala. Byla inteligentní, se zbraní to uměla jako zabiják a měla lepší kondici než kterýkoli chlap. A patřila k nejstatečnějším maršálům, které jsem potkal. Vůbec ničeho se nebála. To ovšem nic neměnilo na tom, že jsem ji pokládal za pěknou krávu.

V jednu chvíli Jenny varovně mávla rukou, abychom byli zticha. Zavřela oči a soustředila se na zvuky ve sluchátku.

Všichni ztuhli.

Prudce otevřela oči. Podívala se na mě a řekla: „To dítě už tam je.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nesmysl. To bychom přece museli něco slyšet. Žádné dítě nevydrží dva dny mlčet.

„Právě říkali, že jsou připravení,“ pokračovala Jenny. „Nějakému Carlovi nařídili, ať jde vzbudit balíček. Asi to děcko něčím zdrogovali. Před chvílí mluvili o injekci adrenalinu.“

Stiskl jsem rty. „Do prdele!“

Tým jsme měli hned vedle v místnosti, kde si v provizorní maketě půdorysu domu cvičil útok. Dřevěné trámy a jutové pytle místo zdí. Nebylo to ideální, ale aspoň jsme si udělali představu, jak to uvnitř vypadá. Přihnal jsem se tam a zařval.

Seběhli se ke mně.

„Jdeme dovnitř,“ oznámil jsem jim. „Hned.“

Stejně jako většina elitních jednotek jsme i my okoukali metody vniknutí do budovy od britských SAS, které jsou pořád nejlépe vycvičenou speciální jednotkou na světě. Mitch mě tam poslal na

tříměsíční výcvik. Jejich mantra zní „rychlost, agrese, překvapení“. Vrazíte dovnitř a naděláte spoustu kraválu. A samozřejmě se předem neohlásíte.

Z mého pohledu se na gang přestal vztahovat čtvrtý dodatek ústavy zaručující ochranu před neopodstatněným prohledáváním domu ve chvíli, kdy tenhle příšerný plán vymysleli. Požádali jsme o povolení k vniknutí, dostali ho a Mitch odsouhlasil použití zábleskových granátů.

Byly tam dveře dveře, u každých stáli čtyři maršálové. Jeden odpálí panty. My totiž nikdy neodpalujeme zámek. Čtyřicetigramový náboj vyrobený z práškové oceli a vosku zničí panty, rozprskne se, ale nikoho neohrozí. Jakmile budou dveře otevřené, zbývající tři vrazí do domu. Čtyřlenný přepadový tým doplní ještě střelec se samopalem Heckler & Koch MP5K.

Další dva maršálové budou krýt okna. Po prvním výstřelu rozbijí sklo a hodí dovnitř zábleskové granáty, které způsobí nesku-tečný randál a chaos. Žebříky jsme nepotřebovali, dům byl jed-nopodlažní.

Rychle jsem vysílačkou zkontroloval, že jsou všichni na svých místech, a pak jsem se přidal k týmu u předních dveří. Stáli jsme tam skrčení, přimáčknutí jeden na druhého. Já byl až vzadu, pravním kolenem jsem tlačil do podkolenní jamky muže před sebou. Na pozici číslo jedna byla Jenny. Vždycky. To, že jsme se tam mačkali jako sardinky, mělo své důvody. Zaprvé jsme zabírali co možná nejméně místa a zadruhé nám to nedávalo na výběr – jakmile se otevrou dveře a já se pohnu, podle zákona o kinetické energii se dají do pohybu i všichni ostatní. Nikdo nemůže zaváhat. Vpadnou do místnosti, ať se jim to líbí, nebo ne.

Z maršála před sebou jsem vycítil napětí. Jmenoval se Al, byl to dobrý chlap. Nezklame. Nervozita je v takové situaci normální.

Já byl naprosto klidný. I to bylo normální.

Požádal jsem vysílačkou o poslední kontrolu, potvrdili mi do-mluvený kód.

Byli jsme připravení.

Jedno ze zlatých pravidel při vpádu do budovy zní: čím déle se zdržujete venku, tím větší je šance, že si vás všimnou. Nasadil jsem si plynovou masku a helmu a do vestavěného mikrofonu jsem zašeptal: „Dveře. Jdeme!“

Muži s puškami měli tři vteřiny na to, aby se přesunuli na pozice. Sledoval jsem maršála u svých dveří, jak zvedá opakovací brokovnici Mossberg 590. Hlaveň přitiskl k hornímu pantu. Maršál u zadních dveří by měl v tuto chvíli dělat přesně totéž.

„Na tři. Jedna... dva... tři!“

Bum!

Bum!

Bum!

Následovalo dalších šest výstřelů. Celkem devět. Tři na horní pant, tři na prostřední, tři na spodní. To nevydrží žádné dveře.

Rámus i dunění výstřelů jsem vnímal sluchátkem vestavěným do plynové masky. Výkřiky a jekot se mísily s řinčením rozbíjeného skla. Okna. Maršál s puškou rozkopl dveře a ustoupil, aby Jenny mohla dovnitř hodit zábleskový granát. Zavřel jsem oči a paží si zakryl obličej. Záblesk vycházející z granátu M84 je jasnější než dva miliony svíček. Zavřít oči nestačí. Oslepující světlo vidíte i poté, co zhasne. Jste dezorientovaní. Mnohem horší než záblesk je ale ohlušující rána: 180 decibelů. Sluchátka tlumící hluk, která jsme měli všichni na uších, ho nedokázala zcela odfiltrovat. Měl jsem pocit, že ten hřmot vychází přímo z mojí hlavy. Ale dalo se to snést.

Pořád jsem byl na nohou a dokázal přemýšlet.

Počkal jsem, až oknem dovnitř vletí další M84.

Celkem šest granátů. Až moc? Asi ano. Bylo mi to fuk.

V uzavřeném prostoru zábleskové granáty fungují skvěle. Způsobí zmatek, všechny oslepejí a poškodí jim vnitřní ucho, čímž je připraví o rovnováhu. Budou se potácet jako opilci. Minimálně pět vteřin. Patnáct, když budeme mít štěstí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Beze strachu**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.